

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 2, čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. Žiadosti [REDAKČIA] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 2, 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019 poverený príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava (ďalej len „poverený príslušník Policajného zboru“) podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol trestné oznámenie sťažovateľa vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ktorý mal byť v zmysle trestného oznámenia sťažovateľa spáchaný tým, že „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v čase od marca roku 2013 do novembra roku 2016 zaradený ako civilný všeobecný lekár v ÚVTOS a ÚVV Ilava vystavil zdravotný preukaz pre prácu s potravinami odsúdenému [REDAKOVANÉ], ktorý bol následne zaradený na pracovisko v kuchyni pre odsúdených ako brigádír, hoci tento bol nakazený vírusom hepatitídy, kde taktiež rovnako vystavil zdravotný preukaz odsúdenému [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť HCV pozitívny, ktorému ako študentovi študijného odboru mäsiar bolo umožnené vykonávať prax v mäsiarni, ktorá je súčasťou kuchyne pre odsúdených v ÚVTOS a ÚVV Ilava, čím ako civilný všeobecný lekár zaradený v ÚVTOS a ÚVV Ilava vystavil možnému ohrozeniu života a zdravia odsúdeného [REDAKOVANÉ] a ďalších odsúdených, pričom v kuchyni pre odsúdených mohli od roku 2013 do roku 2016 byť zaradení aj iní odsúdení, ktorí sú nakazení vírusom hepatitídy C“.

Proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej prokurátorka okresnej prokuratúry rozhodla napadnutým uznesením č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019 tak, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že poverený príslušník Policajného zboru a následne aj prokurátorka okresnej prokuratúry nedostatočne zistili skutkový stav, a to predovšetkým preto, že v predmetnom konaní nebol ustanovený súdny znalec, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a svojvoľne si vyložili príslušné právne predpisy. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí s ich interpretáciou čl. 4 bodu III ods. 5 odborného usmernenia hlavného hygienika SR č. HH/11733/04/SE, ktorým sa ustanovujú zásady na vykonávanie protiepidemických opatrení v ohniskách výskytu vírusových hepatitíd (ďalej len „usmernenie hlavného hygienika“), v zmysle ktorého sa anti-HCV pozitívne osoby neobmedzujú v spôsobe života a výkone zamestnania, ani pri poskytovaní zdravotnej a sociálnej starostlivosti. Sťažovateľ na rozdiel od povereného príslušníka Policajného zboru a prokurátorky okresnej prokuratúry zastáva názor, že z usmernenia hlavného hygienika nevyplýva, že anti-HCV pozitívne osoby môžu vykonávať aj epidemiologicky závažnú činnosť, akou je aj práca v potravinárstve. Sťažovateľ taktiež nesúhlasí s tým, že poverený príslušník Policajného zboru ani prokurátorka okresnej prokuratúry predmetný skutok neposúdili ako trestný čin šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby podľa § 163 Trestného zákona. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ zároveň zastáva názor, že nedostatočné vyšetrowanie predmetného skutku ohrozujúceho život sťažovateľa predstavuje zásah do základného práva na život podľa čl. 15 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 2 dohovoru. Prípadne podľa názoru sťažovateľa nedostatočné vyšetrowanie predmetného skutku predstavuje porušenie zákazu neľudského či ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 3 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa nedostatočné vyšetrowanie predmetného skutku predstavuje taktiež porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 2, 3 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019 došlo tým, že okresná prokuratúra arbitrárne zamietla ako nedôvodnú

sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na život podľa čl. 2 Dohovoru a podľa čl. 15 ods. 1, 2 Ústavy SR, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy, na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 472/19/3309-10 a jej uznesením zo dňa 16. 10. 2019 sp. zn. 1 Pn 472/19/3309-10 porušené boli.

2. In eventum, ak Ústavný súd SR dospeje k záveru, že v sťažovateľovej veci nedošlo k zásahu do práva na život podľa čl. 2 Dohovoru a podľa čl. 15 ods. 1, 2 Ústavy SR, navrhujeme, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že: Základné právo sťažovateľa zákazu neľudského a ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 472/19/3309-10 a jej uznesením zo dňa 16. 10. 2019 sp. zn. 1 Pn 472/19/3309-10 porušené boli.

3. Uznesenie Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 16. 10. 2019 sp. zn. 1 Pn 472/19/3309-10 zrušuje a vec vracia Okresnej prokuratúre Trenčín na ďalšie konanie.“

6. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

7. Dňa 15. januára 2020 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie podania, v prílohe ktorého sťažovateľ ústavnému súdu predložil fotokópiu svojej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru o odmietnutí predmetného trestného oznámenia. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o vyhotovenie a zaslanie fotokópie

celého spisu ústavného súdu vo veci jeho ústavnej sťažnosti proti napadnutému postupu a uzneseniu okresnej prokuratúry.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

15. Podľa čl. 15 ods. 1 ústavy každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.

Podľa čl. 15 ods. 2 ústavy nikto nesmie byť pozbavený života.

16. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

17. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru právo každého na život je chránené zákonom. Nikoho nemožno úmyselne zbaviť života okrem výkonu súdom uloženého trestu

nasledujúceho po uznaní viny za spáchanie trestného činu, pre ktorý zákon ukladá tento trest.

Podľa čl. 2 ods. 2 dohovoru zbavenie života sa nebude považovať za spôsobené v rozpore s týmto článkom, ak bude vyplývať z použitia sily, ktoré nie je viac než úplne nevyhnutné, pri:

- a) obrane každej osoby proti nezákonnému násiliu;
- b) vykonávaní zákonného zatknutia alebo zabránení úteku osoby zákonne zadržanej;
- c) zákonne uskutočnenej akcii za účelom potlačenia nepokojov alebo vzbury.

20. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

21. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

22. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

23. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2, čl. 3 a čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019. Podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresná prokuratúra arbitrárne zamietla ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019.

24. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

25. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

27. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry

28. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

29. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

30. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

31. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry konštantne uvádza, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno

odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

32. Len pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. *Dziedzic v. Poľsko*, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; *Helmers v. Švédsko*, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; *Kusmierek v. Poľsko*, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

33. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

34. V obdobných prípadoch ústavný súd vyslovil (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09, III. ÚS 45/2010), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi

páchateľom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu.

35. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019.

36. Ako z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa trestným oznámením jednoznačne domáhal trestného stíhania zodpovedných osôb a svoj neúspech v tomto smere považoval za porušenie svojich základných práv. Avšak, ako bolo uvedené, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na všeobecnom súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto k jeho porušeniu postupom a napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

37. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa zistil, že poverený príslušník Policajného zboru na podané trestné oznámenie sťažovateľa reagoval v rámci postupu pred začatím trestného stíhania upraveného Trestným poriadkom (§ 196 až § 198 Trestného poriadku) zákonným spôsobom, a teda riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce z uvedených zákonných noriem, pričom vydal rozhodnutie, ktoré v rámci „sťažnostného“ konania preskúmala okresná prokuratúra ako nadriadený orgán.

38. Uznesením č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019 okresná prokuratúra zamietala sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019, pretože ju nepovažovala za dôvodnú. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prokurátorka okresnej prokuratúry v podstatnom uviedla, že preskúmaním predmetného vyšetrovacieho spisu zistila, že v období od 1. apríla 2014 do 30. novembra 2016 pracoval [REDAKOVANÉ] ako všeobecný lekár v ÚVTOS a ÚVV Ilava (ďalej len „ústav na výkon väzby“). Dňa 26. februára 2016 vydal zdravotný preukaz [REDAKOVANÉ]. Podkladom

pre jeho vydanie boli závery z lekárskeho vyšetrení, ktoré [REDACTED] absolvoval a z ktorých vyplývalo, že pečeňové testy boli v norme a kontrolné výtery boli u menovaného negatívne. Lekár aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že je [REDACTED] anti-HCV pozitívny, rozhodol o jeho zaradení do kuchyne na pozíciu pomocného kuchára.

Prokurátorka okresnej prokuratúry v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že z vyjadrenia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, Považská Bystrica vyplýva, že osoby anti-HCV pozitívne môžu vykonávať epidemiologicky závažnú činnosť. To znamená, že môžu byť zaradené na výkon prác v kuchyni, kde sa vydáva hotové jedlo. Osoba s anti-HCV však musí dodržiavať povinnosti uvedené v zákone č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ako aj povinnosti uvedené vo vyhláske Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláska č. 585/2008 Z. z.“). Prokurátorka okresnej prokuratúry zároveň uviedla, že hepatitída typu C je infekčné ochorenie, ktoré je spôsobené vírusom hepatitídy C (HCV). Vírus sa prenáša krvou. Vírus hepatitídy C prežíva v pečeni, kde po vniknutí do zdravých pečeňových buniek spôsobí zápal. Vírus hepatitídy sa neprenáša objímaním, bozkávaním, kýchnutím a kašľom, príležitostným kontaktom s nakazenou osobou, jedlom, vodou ani používaním spoločného riadu.

Vychádzajúc z uvedeného, prokurátorka okresnej prokuratúry dospela k záveru, že napadnuté uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru je zákonné a dôvodné, keďže poverený príslušník Policajného zboru v dostatočnom rozsahu odôvodnil svoje rozhodnutie a poukázal na všetky relevantné dôkazy, ktoré ho viedli k vydaniu predmetného rozhodnutia.

39. Pretože okresná prokuratúra sa stotožnila s odôvodnením uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019, ústavný súd považoval za náležité sa s ním podrobne oboznámiť. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že v rámci dokazovania bol okrem iných vypočutý [REDACTED], ktorý ako lekár pracoval v ústave na výkon väzby a vydal predmetné zdravotné preukazy. Z jeho výsluchu

vyplýva, že predmetné zdravotné preukazy boli podľa jeho názoru vydané v súlade s platnými normami, pretože ich výsledky vyšetrení, ktoré boli dotknutým osobám vykonané a predchádzali vydaniu zdravotného preukazu, boli v norme. Samotná anti-HCV pozitivita nebráni zaradeniu takejto osoby pri pomocných prácach v kuchyni. Takéto osoby podliehajú v určitých časových intervaloch, ktoré určí lekár, sledovaniu hlavne pečeneových laboratórnych vyšetrení a v prípade ich zvýšenej aktivity by bol dotýčny dočasne vyradený a absolvoval by potrebné odborné vyšetrenie u hepatológa, prípadne gastroenterológa. [REDACTED] uviedol, že anti-HCV pozitivita ešte neznamená samotné ochorenie chronickou hepatitídou typu C. Vírus môže pretrvávajúť v tele veľa rokov, niekedy sa osoba alebo organizmus vysporiada s ním sám a niekedy prepukne do chronického ochorenia hepatitídy typu C.

Zo správy Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Považskej Bystrici z 9. septembra 2019 vyplýva, že v zmysle čl. 4 bodu III ods. 5 odborného usmernenia hlavného hygienika SR č. HH/11733/04/SE, ktorým sa ustanovujú zásady na vykonávanie protiepidemických opatrení v ohniskách výskytu vírusových hepatitíd, sa anti-HCV pozitívne osoby neobmedzujú v spôsobe života a výkone zamestnania, ani pri poskytovaní zdravotnej a sociálnej starostlivosti. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na spôsob šírenia ochorenia osoby anti-HCV pozitívne môžu vykonávať epidemiologicky závažnú činnosť – môžu byť zaradené pri prácach v kuchyni, kde sa vydáva hotové spracované jedlo. Osobám s indikovanou anti-HCV pozitivitou môže byť vydaný zdravotný preukaz na vykonávanie epidemiologicky závažných činností. Osoby anti-HCV pozitívne sú povinné dodržiavať povinnosti ustanovené § 51 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. a § 20 ods. 2 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. V zariadení, v ktorom sa vykonávajú epidemiologicky závažné činnosti, je potrebné dodržiavať štandardné ochranné opatrenia a pracovať tak, aby nedošlo k prenosu ochorenia na iných ľuďoch.

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, poverený príslušník Policajného zboru konštatoval, že pre naplnenie objektívnej stránky v predmetnom prípade absentuje preukázanie konania výslovne popísaného v § 158 Trestného zákona, t. j. [REDACTED] ako civilný všeobecný lekár v ústave na výkon väzby by musel z nedbanlivosti inému ublížiť na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú mu podľa zákona. Konanie

██████████ v skutku uvedenom vo výrokovvej časti predmetného uznesenia podľa názoru povereného príslušníka Policajného zboru nenaplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a ani zákonné znaky iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone.

40. Ústavný súd na tomto mieste nepovažoval za potrebné opakovať celú argumentáciu uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-782/IL-TN-2019 z 10. septembra 2019, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

41. Poverený príslušník Policajného zboru, ako aj prokurátorka okresnej prokuratúry v konaní o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa postupovali v zmysle zákonných ustanovení (§ 192 a nasl. Trestného poriadku). Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a jej postup a právne závery ňou vyslovené v napadnutom uznesení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

42. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie okresnej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom, uznesením okresnej prokuratúry a obsahom tohto práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavnú sťažnosť preto v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 472/19/3309-10 zo 16. októbra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 2, 3 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry

43. Sťažovateľ zároveň tvrdil, že napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry bolo zasiahnuté aj do jeho základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 2, 3 a čl. 8 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že ide o práva hmotného charakteru, a nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry. Taktiež zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia týchto práv, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 439/2018). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy, resp. práv podľa čl. 2, 3 a čl. 8 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

45. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený,

nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

46. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

47. Napokon, pokiaľ ide o sťažovateľovu žiadosť, aby ústavný súd vyhotovil a zaslal mu fotokópiu celého spisu ústavného súdu vo veci jeho ústavnej sťažnosti proti napadnutému postupu a uzneseniu okresnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že zákon o ústavnom súde sťažovateľovi takúto možnosť (t. j. poskytovanie kopírovacích služieb zo strany ústavného súdu) neposkytuje, pričom ústavný súd v tejto súvislosti zároveň pre úplnosť uvádza, že len samotná ústavná sťažnosť sťažovateľa s prílohami má viac ako 200 strán.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu